

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové rozhodl samosoudcem JUDr. Pavlem Kumprechtem ve věci

žalobce: **P. S.**
trvalým pobytem T. 231, J., PSČ ...
zastoupen JUDr. Stanislavem Kadečkou, Ph.D., advokátem KVB
advokátní kanceláře s.r.o.
se sídlem Teplého 2786, 530 02 Pardubice

proti
žalovanému: **Krajský úřad Královéhradeckého kraje**
se sídlem Pivovarské náměstí 1245, Hradec Králové, PSČ 503 03

v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 2. 6. 2016, č. j. KUKHK-9671/DS/2016/SR

takto:

- I. Rozhodnutí žalovaného ze dne 2. 6. 2016, č. j. KUKHK-9671/DS/2016/SR, se zrušuje a věc se žalovanému vrací k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný je povinen nahradit žalobci náklady řízení vedeného před nadepsaným krajským soudem ve výši 15.966,-Kč, a to k rukám JUDr. Stanislava Kadečky, Ph.D., advokáta KVB advokátní kanceláře s.r.o., se sídlem Teplého 2786, 530 02 Pardubice, do 8 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Odůvodnění:

1. Městský úřad Jičín, odbor dopravy (dále jen „správní orgán I. stupně“), rozhodnutím ze dne 22. 1. 2016, č. j.: MuJc/2015/31120/DOP/StJ, uznal žalobce vinným ze spáchání přestupků podle zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (zákon o silničním provozu), dále jen „silniční zákon“, a to podle jeho § 125c odst. 1 písm. d) a podle § 125c odst. 1 písm. k), za což mu byla uložena pokuta ve výši 35. 000,-Kč a zákaz činnosti spočívající v zákazu řízení všech motorových vozidel na dobu 18 měsíců. Odvolání žalobce proti tomuto rozhodnutí žalovaný zamítl rozhodnutím ze dne 2. 6. 2016, č. j. KUKHK-9671/DS/2016/SROV. Žalobce napadl uvedené rozhodnutí žalovaného včas podanou správní žalobou, kterou odůvodnil následujícím způsobem.

I. Obsah žaloby

2. Žalobce se v žalobě nejprve zabýval přestupkem dle § 125c odst. 1 písm. k) silničního zákona (*„Fyzická osoba se dopustí přestupku tím, že v provozu na pozemních komunikacích jiným jednáním, než které je uvedeno pod písmeny a/ až j/, nesplní nebo poruší povinnost stanovenou v hlavě II tohoto zákona.“*), a to ve spojení s jeho ust. § 6 odst. 12 silničního zákona ve znění platném do 30. 12. 2015 (*„Na výzvu policisty nebo vojenského policisty je řidič motorového vozidla povinen předložit doklady podle odstavců 8 a 9 policistovi ke kontrole. Na výzvu strážníka obecní policie ve stejnokroji nebo celníka ve stejnokroji je řidič motorového vozidla povinen předložit strážníkovi ve stejnokroji nebo celníkovi ve stejnokroji ke kontrole doklady podle odstavce 8 písm. a/ a b/.“*). Žalobce je přesvědčen o tom, že v přezkoumávané věci nebyly dány důvody pro takové rozhodnutí, neboť správní orgán nijak neprokázal naplnění skutkové podstaty tohoto přestupku.
3. V odůvodnění prvostupňového rozhodnutí je k tomuto přestupku uvedena jediná věta: *„Při silniční kontrole P. S. nepředložil řidičský průkaz.“* Podle žalobce ale neexistuje žádný dostatečný důkaz k prokázání takového tvrzení. Žalobce v odvolání proti prvostupňovému rozhodnutí popsal, že řidičský průkaz předložil v závěru silniční kontroly, neboť jej předtím musel ve vozidle dohledat. Není tedy rozhodně pravdou, že by žalobce *„řidičský průkaz při silniční kontrole nepředložil“*, jak je tvrzeno v prvostupňovém rozhodnutí. Podle žalobce rovněž nelze sankcionovat předmětnou situaci, kdy byly doklady dle § 6 odst. 8 písm. a) a b) silničního zákona na výzvu policisty předloženy, ačkoli v případě řidičského průkazu až po chvíli od ní. Žalobce nemohl řidičský průkaz ihned najít, nicméně plně v souladu se zákonem jej předložil příslušníku Policie České republiky stále v rámci silniční kontroly na místě poté, co jej dohledal. Z toho je zároveň zřejmé, že tyto doklady měl v souladu s ust. § 6 odst. 8 silničního zákona při řízení u sebe.
4. Žalovaný se s tvrzením žalobce uvedeným v odvolání nijak nevypořádal. Pouze v rámci rekapitulace konstatoval, že prvostupňový správní orgán k tomu ve stanovisku správního orgánu I. stupně ze dne 9. 3. 2016 uvedl: *„... ani z policejního spisu, ani ze svědeckých výpovědí policistů nevyplývá, že by obviněný řidičský průkaz předložil. Pokud by se tak stalo, policisté by měli povinnost řidičský průkaz zadržet podle § 118b odst. 1 s odkazem na § 118 odst. 1 písm. f) zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích, ve znění pozdějších předpisů.“*
5. Tento přístup má žalobce za neadekvátní v otázce uznání viny ze spáchání daného přestupku, a to s odkazem na nálezy Ústavního soudu ze dne 22. 6. 2016, sp. zn. I. ÚS 520/16. Jestližetotíž žalobce tvrdil, že došlo k určitému excesu z běžného postupu

příslušníků Policie České republiky, pak se nelze tohoto tvrzení zbavit jen presumpcí zákonného postupu těchto příslušníků. Uvedený náleze Ústavního soudu k tomu přílehlavě uvádí: „Konečně začtvrté, a to zejména, pak při hodnocení věrohodnosti dotčených svědků bylo nezbytné zohlednit, že se nejednalo o žádné třetí, neutrální osoby a pozorovatele, ale naopak o přímé aktéry incidentu se stěžovatelem, právě jejichž jednání při incidentu poté stěžovatel kritizoval ve svém trestním oznámení. Potvrdila-li by se verze incidentu uváděná stěžovatelem, mohlo by to mít negativní důsledky pro dotčené policisty a revizora, včetně jejich případného postihu (trestního, disciplinárního či občanskoprávního).“

6. Z uvedeného nálezu Ústavního soudu lze vyvodit, že pokud se následné tvrzení žalobce a příslušníků Policie České republiky, jakožto přímých aktérů silniční kontroly a následného dění na policejní služebně, ve stěžejním bodě rozcházel, mělo být přinejmenším tomuto rozporu věnováno pečlivé a důkladné zkoumání odvolacího orgánu, neboť tento byl jediný příslušný k tomu, aby rozpor rozklíčoval. A to tím spíše za situace, kdy informaci o (ne)předání řidičského průkazu nezachycuje kamerový záznam z místa silniční kontroly ani jiný důkaz. Otázka, zda došlo k naplnění znaků skutkové podstaty přestupku, či k nesprávnému postupu (a nepravdivému tvrzení) příslušníka Policie České republiky, tak zůstala spornou.
7. Žalobce pokračoval s tím, že se žalovaný postavil k celé věci mlčením, které jen potvrzuje existenci zásadních pochybností o náležitě (ne)zjištěném skutkovém stavu, resp. naplnění znaků skutkové podstaty přestupku. V této souvislosti připomněl zásadu vycházející z čl. 40 odst. 2 Listiny základních práv a svobod, zásadu *in dubio pro reo* a náleze Ústavního soudu ze dne 5. března 2010, sp. zn. III. ÚS 1624/09, z něhož vyplývá, že: „Z principu presumpce neviny kromě pravidla, podle něhož musí být obviněnému vina prokázána, plyne rovněž pravidlo *in dubio pro reo*, dle kterého, není-li v důkazním řízení dosaženo praktické jistoty o existenci relevantních skutkových okolností, tj. jsou-li přítomny v daném kontextu důvodné pochybnosti, jež nelze odstranit ani provedením dalšího důkazu, nutno rozhodnout ve prospěch obviněného.“
8. Tuto žalobní námitku uzavřel žalobce s tím, že ve spojení se závěry obou prezentovaných nálezu Ústavního soudu je nutno logicky dospět k závěru, že žalované rozhodnutí je nepřezkoumatelné pro nevypořádání všech odvolacích námitek (žalobcova tvrzení o předložení řidičského průkazu zcela bez jakéhokoli hodnocení odvolacím orgánem), a pro nedostatek důvodů rozhodnutí (nebyly sneseny náležité důkazy o naplnění znaků skutkové podstaty přestupku). V důsledku toho je i nezákonné pro nedostatečné zjištění skutkového stavu věci a nesprávné právní posouzení naplnění znaků skutkové podstaty přestupku bez zohlednění zásady *in dubio pro reo*).
9. Žalobce dále namítal nesprávné posouzení právní otázky ohledně naplnění znaků skutkové podstaty přestupku dle § 125c odst. 1 písm. d) silničního zákona, když závěry správních orgánů o spáchání tohoto přestupku nemají podle něho oporu ve správním spisu. Podle žalobce nebyla naplněna subjektivní ani objektivní stránka tohoto přestupku. Poukazuje přitom na stěžejní část odůvodnění napadeného rozhodnutí, v níž je uvedeno:

„V daném případě Policie ČR v souladu se zněním ust. § 5 odst. 1 písm. f) zákona o provozu na pozemních komunikacích vyzvala obviněného k provedení dechové zkoušky a provedla další výzvu k podrobení se lékařskému vyšetření odběrem krve. Obviněný byl povinen uposlechnout výzvy zakročujícího policisty, jak stanoví i ust. § 114 zákona č. 273/2008 Sb., o

Policii ČR, ve znění účinném pro projednávané období. [...] Povinnost obviněného podrobit se lékařskému vyšetření jistě není absolutní, a pokud by byl odběrem krve ohrožen život či zdraví řidiče, zakládalo by to překážku k provedení tohoto odběru. [...] Svůj subjektivní názor, že je ochoten se podrobit pouze odběru moči, tzn., že souhlasí jen s jistým druhem lékařského vyšetření, je právně irelevantní, neboť si nemůže po výzvě k podrobení se odbornému lékařskému vyšetření klást podmínky, za kterých se tomuto vyšetření podrobí. “ K tomu žalovaný doplňuje, že „o tom, jaký druh lékařského vyšetření bude proveden, rozhoduje lékař provádějící odborné lékařské vyšetření“.

10. Žalobce proti tomu namítá, že jestliže žalovaný uvádí, že o druhu odborného lékařského vyšetření rozhoduje lékař, pak nemůže zároveň tvrdit, že byla výzva příslušníka Policie České republiky směřující přímo k odběru krve souladná se zákonem. Další rozpor spatřoval žalobce v tom, že žalovaný tvrdí, že povinnost podrobit se odbornému lékařskému vyšetření je limitována ohrožením života či zdraví řidiče, a přitom se nevypořádal s jednoznačným důkazem o tom, že by byl žilní odběr krve pro žalobce zdravotním rizikem, jak plyne ze *Sdělení ošetřujícího lékaře* ze dne 12. 3. 2016. K tomuto důkazu se vůbec nevyjádřil, což je jen jedním z vícera důvodů nepřezkoumatelnosti žalovaného rozhodnutí.
11. V rozporu s citovanými tvrzeními je podle žalobce i prohlášení žalovaného směřující k údajné irelevanci subjektivního názoru žalobce, který byl ochoten se podrobit pouze odběru moči, tzn., že souhlasil jen s jistým druhem odborného lékařského vyšetření. Takové jednání žalobce muselo mít zásadní právní relevanci, neboť – jak uvádí sám žalovaný – jednak je povinnost podrobit se odbornému lékařskému vyšetření limitována zdravotními riziky s ním spojenými, jednak je tato skutečnost zásadní při posuzování vyjádřeného postoje žalobce.
12. Žalobce odkazoval na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 6. 2008, č. j. 8 As 11/2007-56, ve kterém Nejvyšší správní soud uvádí, že pokud „odmítl stěžovatel v případě pozitivní dechové zkoušky nejen odběr krve s poukazem na zdravotní důvody (jejichž ověření kvalifikovanou osobou vůbec neumožnil), ale i odběr moči s poukazem na důvody časové, musel tak činit s vědomím důsledků, které pro něj z tohoto odmítnutí vyplývají. Takovým důsledkem je pak třeba rozumět zejména vznik odpovědnosti za přestupek...“ Nejvyšší správní soud tak akcentuje nutnost odmítnutí obou běžných forem odborného lékařského vyšetření, resp. odborného lékařského vyšetření jako takového. Žalobce však zcela výslovně připustil odborné vyšetření spojené s neinvazivní metodou (např.) odběru moči. Jeho výroky a důvody však byly zcela ignorovány v důsledku přehlíživého postupu Policie České republiky. Odmítnutí odběru krve ze strany žalobce neznamenal, že by žalobce odmítl podstoupit též odborné lékařské vyšetření.
13. Podle žalobce proto nemůže být sporu o tom, že nebyla naplněna objektivní stránka skutkové podstaty předmětného přestupku, neboť nedošlo na jedné straně ke kvalifikované výzvě, na druhé straně ani k následnému odmítnutí odborného lékařského vyšetření. Došlo pouze k jakési zákonem nepodložené výzvě výslovně k odběru krve, na kterou žalobce reagoval odůvodněným odmítnutím s odkazem na svůj zdravotní stav. Objektivní stránkou dané skutkové podstaty je totiž „[...] se [...] odmítne podrobit vyšetření [...]“. Neodmítl-li naopak žalobce odběr moči ani samotné odborné vyšetření, je zcela neodůvodněné, že to následně policejní orgán ignoroval.

14. Kromě nenaplnění objektivní stránky skutkové podstaty, ale nebyla naplněna ani subjektivní stránka, neboť nelze prokázat zavinění na straně žalobce, a to ani formou nedbalosti. Žalobce na služebně Policie České republiky jednal v návaznosti na poučení mu předložené, ve kterém bylo k předmětné skutkové podstatě přestupku uvedeno: „*Fyzická osoba se dopustí přestupku tím, že v provozu na pozemních komunikacích se přes výzvu podle § 5 odst. 1 písm. f) a g) odmítne podrobit vyšetření, zda při řízení vozidla nebo jízdě na zvířeti nebyla ovlivněna alkoholem nebo jinou návykovou látkou, ačkoliv takové vyšetření není spojeno s nebezpečím pro její zdraví.*“ Jedná se o znění silničního zákona, které bylo účinné do 16. 8. 2013.
15. Žalovaný k této odvolací námitce neuvádí téměř nic, pouze rekapituluje, že nalézací správní orgán ve svém stanovisku k odvolání uvedl následující: „*Správní orgán I. stupně nejprve popsal chyby v poučení předloženém Policií ČR. Dále však vyvozuje názor, že každý držitel řidičského oprávnění má být osobou odborně způsobilou k řízení motorových vozidel, kdy součástí této způsobilosti je také znalost a dodržování souvisejících právních norem. Poučení podle neúčinného znění § 125c odst. 1 písm. d) zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích, ve znění pozdějších předpisů, ohledně skutkové podstaty, tak údajně nic nemění na povinnosti řidiče podrobit se lékařskému vyšetření podle § 5 odst. 1 písm. f) téhož zákona, kdy znění tohoto zákona je v poučení definováno.*“ Už se však absolutně nijak nevypořádává s argumentací žalobce uvedenou v jeho Návrhu a vyjádření obviněného z přestupku ze dne 30. 5. 2016, ve kterém žalobce prezentuje názory na absenci trestnosti jednání v právním omylu. V tomto ohledu lze podle žalobce hovořit též o nepřezkoumatelnosti rozhodnutí pro nevypořádání všech odvolacích námitek.
16. Žalobce je přesvědčen, že byl-li příslušníky Policie České republiky nesprávně poučen, jeho navazující jednání mu nemůže být kladeno za vinu, resp. nemůže být dovozováno jeho zavinění.
17. Poučení – tak jak bylo žalobci prezentováno – jej de facto vyzývá k tomu, aby se vyjádřil, zda je vyšetření spojeno s nebezpečím pro jeho zdraví. Na základě vadného poučení tak žalobce jednal v dobré víře v zákonnost postupu Policie České republiky a uvedl, že vyšetření, kterému je vyzýván (tedy žilní odběr krve) představuje nebezpečí pro jeho zdraví. Nedá se než konstatovat, že byl-li by žalobce řádně vyzván k podstoupení odborného lékařského vyšetření před lékařem, který disponuje náležitou odbornou způsobilostí, jistě by jej akceptoval, resp. takové vyšetření ani v dané situaci nikdy en bloc neodmítl. Jelikož však byl nesprávně poučen a nesprávně vyzýván, nemůže být myslitelné jeho zavinění.
18. Jednání žalobce na služebně Policie České republiky nesměřovalo na výzvu k podstoupení odborného lékařského vyšetření odborníkem, ale pouze k nezákonné výzvě k podstoupení konkrétní procedury odborně nezpůsobilou osobou – žilnímu odběru krve. Jednání žalobce bylo navíc vedeno nesprávným poučením, kterým byl vyzván, aby se relevantně vyjádřil k možnému nebezpečí pro jeho zdraví. Z obou uvedených důvodů je zřejmé, že nemůže být bráno za prokázané zavinění žalobce, byť i jen ve formě nedbalosti. Subjektivní stránka skutkové podstaty nebyla naplněna.
19. Žalobce dále namítal nezákonnost rozhodnutí vycházející z nesprávného postupu Policie České republiky v rámci celého incidentu, který se odehrál ve večerních hodinách dne 20. 11. 2015. Uvedl k tomu následující:

„Příslušníci Policie České republiky proklamovali, že při silniční kontrole provedli jednu úspěšnou dechovou zkoušku na přítomnost alkoholu v těle žalobce. Jelikož však nebylo měření průkazné, měl být žalobce vyzván k podstoupení odborného lékařského vyšetření. V tomto kontextu se jeví zcela překvapivým již následné počínání příslušníků Policie České republiky, kteří žalobce nejdříve převezli na svou služebnu, kde byla provedena další neúspěšná dechová zkouška, sepsán úřední záznam, a následně byl žalobce vyzván k podstoupení odběru krve, který s ohledem na svůj zdravotní stav odmítl. Žalobce však zároveň ústně i písemně uvedl, že je ochoten podrobit se neinvazivnímu vyšetření, např. odběrem moči (viz kamerový záznam ze služebny a Vyjádření občana podezřelého z přestupku).

Z dikce ust. § 16 odst. 6, 7, 8 a 9 zákona č. 379/2005 Sb., o opatřeních k ochraně před škodami působenými tabákovými výrobky, alkoholem a jinými návykovými látkami a o změně souvisejících zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „tabákový zákon“), jasně vyplývá, že odborné lékařské vyšetření má proběhnout ve zdravotnickém středisku, a to poskytovatelem zdravotních služeb. Nebyl tedy absolutně žádný důvod, aby Policie České republiky převážela žalobce na služebnu, opakovaně prováděla dechové zkoušky (které evidentně žalobce nemohl adekvátně podstupovat, vzhledem ke svému zdravotnímu stavu) a vyzývala žalobce k podstoupení odběru krve. Takový postup absolutně neodpovídá zákonem předvídanému postupu. (-) Je totiž evidentní, že pokud by příslušníci Policie České republiky postupovaly dle zákona, mohlo dojít k odbornému lékařskému vyšetření a celá věc by byla vyřešena rychleji a bez jakýchkoli pochybností o její zákonnosti. Jakmile dechová zkouška skončila neprůkazně, měla Policie České republiky učinit kvalifikovanou výzvu k podstoupení odborného lékařského vyšetření. Jakmile by byla tato výzva odmítnuta, došlo by ke spáchání přestupku. Pokud by výzva odmítnuta nebyla, pak by měl být žalobce převezen přímo do zdravotního střediska (resp. je v tomto směru již irrelevantní, zda by se příslušníci Police potřebovali ještě zastavit z nějakého důvodu na služebně či nikoli), kde by poskytovatel zdravotní péče zhodnotil jeho zdravotní stav a na základě těchto zjištění by provedl odběr genetického materiálu a náležitá měření přítomnosti alkoholu v těle žalobce.

Prováděním jakýchsi neodůvodněných (mezi)kroků došlo k vybočení ze zákonných (i logických) postupů, které vyvrcholily až v trestuhodně zjednodušující konkluze příslušníků Policie České republiky, a následně též správního orgánu prvostupňového a odvolacího. Žalobce je přesvědčen, že uvedené excesy z běžného (a logického) postupu Policie České republiky v obdobných případech musejí být brány v potaz a že dostatečně vypovídají o nezákonných praktikách, jež zapříčinily zmatení žalobce a následná protahující se řízení.“

20. Žalobce dále namítal ve vztahu k výše již uvedenému, že rozhodnutí správních orgánů zúčastněných na řízení vycházelo z nedostatečně zjištěného skutkového stavu, čímž došlo k porušení § 50 odst. 3 správního řádu. Podle žalobce nebylo provedené dokazování dostatečné a nebyla dodržena ani nestrannost správních orgánů, což v kombinaci mělo zasáhnout do žalobcova práva na spravedlivý proces. Dle žalobcova názoru je z kamerových záznamů zřejmé, že na policejní služebně došlo k nestandardnímu a od zákonné úpravy odtrženému požadavku na žilní odběr krve, který žalobce (též na základě vadného poučení) s odůvodněním odmítl. Naproti tomu prvostupňový správní orgán i žalovaný mají za jednoznačně prokázané, že došlo k odmítnutí odborného lékařského vyšetření jako celku. Tyto závěry se pak opírají o svědeckou výpověď policistů, kteří byli přímými aktéry jednání se žalobcem při silniční kontrole i na policejní služebně.

21. Žalobce tvrdí, že mají-li být naplněny premisy spravedlivého procesu a zákonné kautely správního řádu, pak musí být tato svědeckví konfrontována s videozáznamem či dalšími důkazy.
22. K této konfrontaci však nedošlo, alespoň ne seznatelně z odůvodnění rozhodnutí. Stejně tak prvostupňový správní orgán mohl (i bez přítomnosti a návrhů žalobce) zjišťovat skutkový stav důkladněji. Zůstává například s podivem, že vůbec nezjišťoval zdravotní stav žalobce, přestože ten je klíčový pro žalobcovo jednání, jež mělo údajně naplnit znaky skutkové podstaty daného přestupku. Přitom je však zcela evidentní, že zakládalo-li se odmítnutí odběru krve na reálném riziku pro zdraví žalobce, pak ani nemohl jednat jinak, než toto striktně odmítnout (alespoň na základě vadného poučení, na základě kterého jednal).
23. K tomu žalobce dodává, že sám odvolacímu orgánu předložil Sdělení ošetřujícího lékaře ze dne 12. 3. 2016, kterým bylo bezpečně prokázáno, že žalobce nemůže (bez rizika pro své zdraví) podstoupit žilní odběr krve, nicméně ten tuto informaci absolutně nijak nezohlednil a ani v odůvodnění nevypořádal.
24. V poslední žalobní námitce žalobce poukazoval na překročení lhůty pro vydání rozhodnutí o odvolání dle § 71 odst. 3 správního řádu, namítal, že mu nebylo umožněno dne 16. 5. 2016 nahlédnout osobně do správního spisu ze strany žalovaného (když se chtěl v souladu s § 36 odst. 3 správního řádu vyjádřit k podkladům rozhodnutí) a že se žalovaný v rozhodnutí o odvolání nevypořádal s výše již zmíněným Sdělením ošetřujícího lékaře
25. Žalobce uzavřel žalobu s tím, že napadené rozhodnutí je ve většině rozsahu nepřezkoumatelné, v rozporu se správním spisem a rovněž tak nezákonné pro skutkovou nepodloženost a prokázané nenaplnění znaků skutkové podstaty přestupků. Vzhledem k tomu navrhoval zrušit jak žalované rozhodnutí, tak i rozhodnutí prvoinstančního správního orgánu, které mu předcházelo.

II. Vyjádření žalovaného k žalobě

26. Žalovaný se vyjádřil k žalobě podáním ze dne 26. 8. 2016. S ohledem na povahu námitek se odvolal na obsah odůvodnění žalovaného rozhodnutí. Konstatoval, že žalobce byl policistou vyzván k lékařskému vyšetření na alkohol s odběrem krve nebo moči, které odmítl. Při silniční kontrole žalobce nepředložil řidičský průkaz, jak vyplývá ze správního spisu. Pokud by se tak stalo, policisté by měli povinnost řidičský průkaz zadržet podle § 118b odst. 1 s odkazem na § 118a odst. 1 písm. f) silničního zákona.
27. Žalobce byl shledán vinným též z přestupku podle § 125c odst. 1 písm. d) silničního zákona za porušení jeho § 5 odst. 1 písm. f) ve spojení s § 16 odst. 2. Toto ustanovení nestanoví účastníkům dopravního provozu, či jiným osobám, které se případně mají podrobit zkoušce na obsah alkoholu v krvi, povinnost se jí skutečně zúčastnit. Tato povinnost je zakotvena v § 5 odst. 1 písm. f) silničního zákona, podle něhož *„řidič je povinen podrobit se na výzvu policisty (...) vyšetření podle zvláštního právního předpisu“*, a následek nesplnění této povinnosti pak v § 125c odst. 1 písm. d) silničního zákona. Povinnost podrobit se výzvě je v nezměněné podobě zakotvena v § 5 odst. 1 písm. f) silničního zákona a ten, kdo se přes takovou výzvu odmítne vyšetření podrobit, se nadále dopouští přestupku podle § 125c odst. 1 písm. d) silničního zákona. Toto ustanovení nijak nerozlišuje mezi účastníky dopravního provozu, kteří byli vyzváni za

podmínek § 16 odst. 2 zákona č. 379/2005 Sb., a těmi, kteří jsou vyzváni za podmínek, kdy se odborné lékařské vyšetření provádí až subsidiárně, pokud zjištění dosažená prostřednictvím orientační dechové zkoušky nejsou spolehlivá. Protiprávní jednání těchto osob spočívající v odmítnutí podrobit se danému vyšetření je tedy ustanovením § 125c odst. 1 písm. d) silničního zákona kladeno na roveň. Ve spojení s ust. § 5 odst. 1 písm. f) silničního zákona „*je řidič povinen se podrobit na výzvu policisty ke zjištění, zda není ovlivněn alkoholem*“.

28. O tom, jaký druh lékařského vyšetření bude proveden, rozhoduje lékař provádějící odborné lékařské vyšetření. Z úředního záznamu sepsaného na místě kontroly vyplývá, že byl žalobce poučen o následcích odmítnutí se na výzvu podrobit odbornému lékařskému vyšetření a toto poučení potvrdil svým podpisem. Žalobce se podrobil pozitivní orientační dechové zkoušce, z čehož bylo možno usuzovat na jeho ovlivnění alkoholem při řízení motorového vozidla, avšak nebylo možno hovořit o míře ovlivnění alkoholem, která je hodnocena při kvalifikaci jednání přestupce při spáchání přestupku dle § 125c odst. 1 písm. b) silničního zákona, kdy je nutné posuzovat vliv požitého alkoholického nápoje ve vztahu k době požití alkoholického nápoje a době započetí jízdy motorovým vozidlem.
29. Policie ČR v souladu se zněním ust. § 5 odst. 1 písm. f) silničního zákona vyzvala žalobce k provedení dechové zkoušky a provedla další výzvu k podrobení se lékařskému vyšetření odběrem krve. Žalobce byl povinen uposlechnout výzvy zakročujícího policisty, jak stanoví i ust. § 114 zákona č. 273/2008 Sb., o Policii ČR, ve znění účinném pro projednávané období.
30. Vysvětlení žalobce, že před jízdou nepil alkoholické nápoje, a že naměřená hodnota 0,78 g/kg je zřejmě důsledkem použití ústní vody k odstranění zápachu z úst, nemá vliv na povinnost, která mu v důsledku pozitivní dechové zkoušky vznikla, a to podrobit se na výzvu policisty lékařskému vyšetření s odběrem biologického materiálu. Pokud by byl odběrem krve ohrožen život či zdraví žalobce, zakládalo by to překážku k provedení tohoto odběru, který je však prováděn v rámci lékařského vyšetření, tj. kvalifikovanou osobou, která je na základě informací poskytnutých vyšetřovaným schopna posoudit otázku zdravotního rizika plynoucího z vyšetření. Žalobce svým odmítnutím lékařského vyšetření, resp. odběru krve zcela vyloučil možnost takového posouzení kvalifikovanou osobou, ačkoliv byl policistou vyzván, aby se podrobil lékařskému vyšetření s odběrem krve ke zjištění, není-li ovlivněn alkoholem.
31. V předmětné věci bylo důvodné podezření dáno pozitivním výsledkem dechové zkoušky, který byl u žalobce spolehlivě prokázán. Ze záznamu o dechové zkoušce ze dne 20. 11. 2015 provedené dechovým analyzátozem Dräger Alcotest 7510, evidenční číslo 0346 a zejména z přiloženého vytištěného výsledku orientační dechové zkoušky vyplývá, že při dechové zkoušce byla u žalobce naměřena hladina alkoholu ve výši 0,78 g/kg alkoholu v dechu. Vzhledem k tomu, že nebylo dosaženo hodnověrného výsledku vyšetření dechovou zkouškou v důsledku silného a chronického astmatu žalobce, měla dechová zkouška podle právní úpravy pouze orientační charakter a bylo třeba posléze její pozitivní výsledek potvrdit provedením odborného lékařského vyšetření s odběrem krve, k čemuž však nedošlo, neboť žalobce toto vyšetření odmítnul.
32. Žalobce se měl podrobit šetření v rozsahu konkrétního požadavku policisty na odběr určitého druhu vzorku biologického materiálu, v tomto případě odběru krve. Právní

předpisy nestanoví, jak musí být přesně výzva formulována, lze konstatovat, že musí být dostatečně konkrétní, aby její adresát věděl, co je jejím obsahem. Žalovaný dospěl k závěru, že obviněný byl vyzván policisty k podrobení se lékařskému vyšetření tak, že mu muselo být zřejmé, k čemu slouží a jaké budou právní důsledky nevyhovění této výzvě. Policista mu sdělil, že důvodem lékařského vyšetření je odběr krve. Z „Poučení“, které žalobce podepsal, zcela jasně vyplývá, co za odmítnutí takové povinnosti hrozí. Je v něm též uvedeno, že odběr krve je součástí odborného lékařského vyšetření.

33. Žalovaný uzavřel své vyjádření k žalobě s tím, že k řízení přistoupil odpovědně a nezaujatě a posoudil všechny relevantní skutečnosti, včetně posouzení závažnosti jednání a důvodnosti uložené sankce. Žalované rozhodnutí považuje za věcně správné, odpovídající zjištěným a ničím nevyvráceným skutečnostem, jakož i závažnosti projednávaného protiprávního jednání.
34. Vzhledem k uvedeným skutečnostem navrhoval žalobu jako nedůvodnou zamítnout.

III. Jednání krajského soudu

35. Krajský soud projednal žalobu při jednání dne 25. 5. 2018. Zástupce žalobce při něm setrval na dosavadních žalobních stanoviscích k věci, žalovaný se z účasti na jednání omluvil. Zástupce žalobce zdůraznil nepřezkoumatelnost a nezákonnost žalovaného rozhodnutí s tím, že u obou z přestupků, o které v dané věci jde, nedošlo k naplnění jejich skutkových podstat. Tvrdil, že žalobce předložil při policejní kontrole jak občanský průkaz, tak i řidičský průkaz. Poukázal na to, že žalobce nebyl řádně vyzván k podrobení se lékařskému vyšetření, a že z jeho strany nedošlo k odmítnutí následného odborného lékařského vyšetření jako takového. Šlo pouze o odmítnutí odběru krve ze žíly, a to z důvodu možného ohrožení jeho zdraví.
36. Krajský soud sdělil při jednání podstatný obsah správního spisu, a to zejména z č.l. 2 – oznámení přestupku ze dne 20. 11. 2015, úředního záznamu ze dne 21. 11. 2015 na č.l. 5 a úředního záznamu ze dne 23. 11. 2015 na č.l. 10. Byl konstatován obsah kamerových záznamů z č.l. 14 s tím, že ze záznamu pořízeného na recepci Policie ČR vyplývá, že žalobce zcela neodmítal vyšetření prostřednictvím odběru moči, protokol o ústním jednání ze dne 21. 1. 2016 na č.l. 24 – 26, protokol o výsledku svědka pprap. P. Ch. na č. l. 27-28, protokol o výsledku svědka pprap.. L. P. na č. l. 29 a ze správního spisu žalovaného bylo čteno sdělení ošetřujícího lékaře ze dne 12. 3. 2016 na č.l. 40.
37. Protože nebylo dalších návrhů na provedení dokazování, bylo přistoupeno k závěrečným návrhům. V něm zástupce žalobce setrval na žalobě v celém rozsahu a navrhoval zrušit jak žalované rozhodnutí, tak i rozhodnutí prvoinstančního správního orgánu, jež mu předcházelo a věc žalovanému vrátit k dalšímu řízení.

IV. Skutková zjištění a právní závěry krajského soudu

a) Skutkový stav věci

38. Ze správního spisu prvoinstančního správního orgánu krajský soud zjistil (ve vztahu k žalobním námitkám) následující skutečnosti. Pod č.l. 2 je založená listina označená jako „Oznámení (odevzdání) přestupku (věci)“, v níž jsou předtištěné kolonky vyplněny písmem psaným rukou, jež byla vyplněna dne 20. 11. 2015. V tomto Oznámení je mimo jiné v kolonce „Řidič. průkaz č.“ vepsáno x a dále následuje také kolonka, v níž je

zapsáno, že řidičský průkaz byl vydán Městským úřadem Jičín. Na druhé straně tohoto Oznámení je pak vyjádření žalobce k danému protiprávnímu jednání tohoto znění: „*Jak jsem již uvedl v podání vysvětlení přes opakovanou snahu se mi nepodařilo úspěšně provést další dechovou zkoušku, a to v důsledku silného a chronického astmatu. Vyšetření lékařem spojenému s odběrem krve, jsem se odmítl podrobit, neboť je to v důsledku mého zdravotního stavu spojeno s nebezpečím pro mé zdraví. Vyšetření odborným lékařem bez odběru krve (neinvazivnímu) jsem ochoten se podrobit.*“

39. Dále je ve správním spisu pod č.l. 4 listina s názvem „*Úřední záznam o podání vysvětlení*“, vyhotovená dne 20. 11. 2015 v čase 22:39 až 23:05 hodin. Úřední záznam sepsal na psacím stroji pprap.. P. Ch., člen zasahující hlídky, přičemž podle jejího obsahu uvedl žalobce k věci i toto:

„ (-) *Přes opakovanou snahu podrobit se opakované dechové zkoušce se toto nezdařilo, a to zřejmě v důsledku mého silného a chronického astmatu. Tato choroba spolu s další chorobou, kterou v tuto chvíli nedokážu odborným názvem pojmenovat, mi následně nedovoluje podrobit se lékařskému vyšetření spojenému s odběrem krve. Tuto skutečnost v případě přestupkového řízení prokáží znaleckým posudkem z oboru zdravotnictví a vyjádřením svého ošetřujícího lékaře. (-) Důvodem, proč jsem se tedy na výzvu nepodrobil lékařskému vyšetření spojenému s odběrem krve, je tedy právní důvod, který tu dle mého názoru není, jak jsem již shora uvedl a zároveň mi to neumožňuje aktuální zdravotní stav, tj. těžké astma a další choroba, jak jsem již uvedl.*“

40. Pod č.l. 5 a 6 je ve správním spisu „*Úřední záznam*“ ze dne 21. 11. 2015, sepsaný zasahujícími policisty. Je v něm popis případu od zjištění automobilu žalobce, po jeho zastavení, průběh měření alkoholu v dechu žalobce (z pohledu policistů). Mimo jiné je v něm uvedeno, že na výzvu k předložení dokladů potřebných pro provoz a řízení vozidla předložil žalobce svůj občanský průkaz, osvědčení o registraci vozidla a zelenou kartu, řidičský průkaz však nikoliv. Podařilo se provést pouze jednu dechovou zkoušku, a to s pozitivním nálezem 0,78 promile. „*Následně byl řidič vyzván k lékařskému vyšetření spojenému s odběrem žilní krve nebo moči, což řidič odmítl ze zdravotních důvodů a uvedl, že k tomu nemá PČR zákonný důvod.*“ V dalším odstavci je pak znovu uvedeno, že byl žalobce opětovně na OOP Jičín vyzván k lékařskému vyšetření spojenému s odběrem biologického materiálu, krve nebo moči, přičemž toto žalobce znovu odmítl z týchž důvodů. Po celou dobu projednávání přestupku byl z dechu žalobce cítit podle policistů alkohol.
41. Rovněž v „*Úředním záznamu o kontrole řidiče podezřelého z požití alkoholických nápojů nebo jiné návykové látky (JNL) před nebo během jízdy*“ (viz č.l. 7-8 správního spisu) je uvedeno evidenční číslo řidičského průkazu žalobce x. K č.l. 14 správního spisu je v obálce připojeno DVD-R s kamerovými záznamy, které pořídila zasahující policejní hlídka, a to jednak přímo na místě kontroly (na záznamu je zachycena jedna zdařilá dechová zkouška žalobce, jinak je jeho vypovídající hodnota téměř nulová pro tmu a nesrozumitelnost slov) a dále na recepci obvodního oddělení PČR v Jičíně. Na tomto druhém kamerovém záznamu odpovídá žalobce na výzvu k odběru krve s tím, že jej odmítá, neboť k tomu nevidí jednak právní důvod a dále proto, že mu to neumožňuje zdravotní stav. Na výzvu, zda se podrobí odběru moči, žalobce odpověděl „*moči asi jó*“ (v tuto chvíli zazní slova policisty, který nenechá žalobce domluvit, o moči a krvi, jakoby žalobce odmítal i odběr moči) a žalobce pokračuje s tím, že by „*ted'kon to směřoval na tu krev*“. Na to policista říká, „*Takže krev odmítáte*“ (nemluví o moči) a

žalobce k tomu dodává, že s nějakým odůvodněním, na což policista odpovídá, že si jej k tomu vyslechne.

42. Teprve poté, jak je zřejmé z Úředního záznamu ze dne 21. 11. 2015, se žalobce vyjádřil k věci na zadní straně tiskopisu Oznámení (odevzdání) přestupku (věci), který je založen ve správním spisu pod č.l. 2 a na jehož druhé straně (zadní) žalobce uvedl: *„Jak jsem již uvedl v podání vysvětlení přes opakovanou snahu se mi nepodařilo úspěšně provést další dechovou zkoušku, a to v důsledku silného a chronického astmatu. Vyšetření lékařem spojenému s odběrem krve, jsem se odmítl podrobit, neboť je to v důsledku mého zdravotního stavu spojeno s nebezpečím pro mé zdraví. Vyšetření odborným lékařem bez odběru krve (neinvazivnímu) jsem ochoten se podrobit.“*
43. Ve správním spisu prvoinstančního správního orgánu jsou dále protokoly o projednání přestupku a výsledích zasahujících policistů jako svědků. Oba policisté shodně uvedli, že žalobce odmítl odběr moči.
44. Ve správním spisu žalovaného je rovněž vyjádření žalobce ze dne 16. 5. 2016 (téhož dne je žalovaný i obdržel) k podkladům rozhodnutí dle § 36 odst. 3 správního řádu, k němuž žalobce připojil též Sdělení ošetřujícího lékaře s návrhem na jeho provedení jako důkaz. Je v něm popsáno onemocnění žalobce s tím, že odběr žilní krve u něho je spojen s rizikem pro jeho zdraví.

b) Právní hodnocení věci

45. Žalobce byl uznán vinným ze spáchání přestupku podle § 125c odst. 1 písm. d) silničního zákona a dále ze spáchání přestupku dle § 125c odst. 1 písm. k) téhož zákona. Pokud jde o první z uvedených přestupků, žalobce se při kontrole policejní hlídkou podrobil orientační dechové zkoušce přístrojem Dräger s naměřenou hodnotou 0,78 g/kg alkoholu, další (druhou) dechovou zkoušku se nezdařilo provést. Jak je pak zřejmé z videozáznamu pořízeného na recepci PČR v Jičíně, byl žalobce opakovaně vyzýván policistou k odběru krve (viz úryvky z jeho hovoru - *„půjdeme na odběr krve“*, *„já Vás vyzývám k odběru krve“*, *„proto Vás vyzývám k odběru krve“* nebo *„takže odmítáte odběr krve“*). Dá se samozřejmě předpokládat, že každému, tedy i žalobci, by muselo být v podobné situaci jasné, že takový odběr bude proveden v zařízení poskytujícím zdravotní služby. Nicméně dlužno poznamenat, že při uvedené konverzaci nepadlo ani slovo o tom, že by se měl žalobce podrobit odbornému lékařskému vyšetření, žádá taková výslovná výzva nebyla ze strany policie učiněna. V dispozici žalobce však bylo Poučení, pojednávající o orientačním vyšetření a odborném lékařském vyšetření a o oprávněních a povinnostech osob účastných v procesu zjišťování alkoholu podle zákona č. 379/2005 Sb., o ochraně před škodami působenými tabákovými výrobky, alkoholem a jinými návykovými látkami. Právě v něm (viz předposlední odstavec dole) je uvedeno, že *„Podle § 125c odst. 1 písm. d) z. č. 361/2000Sb., ...se přestupku dopustí ten, kdo se přes výzvu ... odmítne podrobit vyšetření, zda při řízení vozidla nebo jízdě na zvířeti nebyl ovlivněn alkoholem nebo jinou návykovou látkou, ačkoliv takové vyšetření není spojeno s nebezpečím pro její zdraví“*. Je zcela bez významu, jaká byla právní úprava uvedeného zákonného ustanovení v době projednávání daného přestupku, když se žalobci dostalo právě tohoto poučení. Poučení, které bylo návodné pro jeho další jednání s policií. Jak již pak vyplývá z výše uvedeného skutkového stavu věci, vyšetření odborným lékařem se žalobce nebránil, byť je spojoval s neinvazivním vyšetřením.

46. Žalobce v žalobě namítal, že se žalovaný vůbec nevypořádal s jeho námitkou týkající se odmítnutí odběru krve z důvodu možného ohrožení svého zdraví, přestože mu tuto skutečnost doložil písemně (viz Sdělení svého ošetřujícího lékaře). Krajský soud k tomu zjistil, že žalobce předložil žalovanému k provedení důkazu dne 16. 5. 2016 právě vpředu uvedené Sdělení svého ošetřujícího lékaře, jímž chtěl odůvodnit a ospravedlnit svůj zamítavý postoj k výzvám policisty, aby se podrobil odběru krve (dlužno poznamenat, v souladu s Poučením). Žalovaný se však s tímto návrhem na provedení důkazu vůbec nevypořádal, nereagoval na něj, zřetelně z právního hlediska neodůvodnil, proč žalobcem navržený důkaz v odvolacím řízení shledal pro posouzení věci nepotřebným, nadbytečným či jinak nevýznamným.
47. V tomto směru lze poukázat například na závěry vyplývající z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 11. 2009, č. j. 5 As 29/2009-48, podle něhož *„není na libovůli správního orgánu, jakým způsobem s návrhy účastníků na provedení důkazů naloží, neboť správní orgán sice není ve smyslu § 52 správního řádu povinen všechny důkazy navržené účastníky provést, pokud však některé z nich neprovede, musí v odůvodnění rozhodnutí uvést, proč se tak stalo. Správní orgán je oprávněn, ale i povinen odpovědně vážit, které důkazy je třeba provést, zda je potřebné stav dokazování doplnit a posuzovat důvodnost návrhů stran na doplnění dokazování. Zásada volného hodnocení důkazů neznamená, že by bylo rozhodujícímu orgánu dáno na výběr, které z provedených důkazů vyhodnotí a které nikoli a o které opře skutkové závěry a které opomene.“*
48. Jelikož žalovaný důkazní návrh žalobce takto neposoudil, zatížil své rozhodnutí vadou, která mohla mít vliv na jeho zákonnost. Správní orgány samozřejmě nemusí provést veškeré účastníky navržené důkazy, jsou však povinny důvody takového postupu uvést. K tomu však v dané věci nedošlo, když žalovaný zcela konkrétní důkazní návrh žalobce ignoroval. Skutkový stav tak nebyl zjištěn v přezkoumávané věci v potřebném rozsahu pro rozhodnutí, a v důsledku toho ani v rozsahu, o něm nejsou důvodné pochybnosti. Napadené rozhodnutí žalovaného je v důsledku toho v této části nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů.
49. Jde přitom o pochybení zásadní, mající vztah k naplnění skutkové podstaty daného přestupku, jak rozebral i žalobce přímo v žalobě. Ostatně i sám žalovaný na str. 17 odůvodnění žalovaného rozhodnutí, cca uprostřed, uvádí, že *„Povinnost obviněného podrobit se lékařskému vyšetření jistě není absolutní, a pokud by byl odběrem krve ohrožen život či zdraví řidiče, zakládalo by to překážku k provedení tohoto odběru.“* Pak je ovšem s podivem, proč uvedenému Sdělení ošetřujícího lékaře žalobce, navíc v kontextu Poučení, které se mu dostalo, nevěnoval pozornost, proč v tomto směru neprovedl doplňující šetření. Splnění povinnosti uložené řidiči § 5 odst. 1 písm. f) silničního zákona (tj. podrobit se na výzvu policisty vyšetření podle zvláštního zákona ke zjištění, zda není ovlivněn alkoholem), totiž bylo s ohledem na Poučení, které se žalobci dostalo, modifikováno, mělo vliv na subjektivní stránku skutkové podstaty daného přestupku.
50. Navíc krajský soud ze správního spisu nezjistil, že by žalobce výslovně odmítl odborné lékařské vyšetření ke zjištění, zda není ovlivněn alkoholem. Odmítl totiž pouze lékařské vyšetření spojené s odběrem krve s odkazem na svůj zdravotní stav, což následně, v průběhu odvolacího řízení, také dokládal. V době policejní kontroly výslovně souhlasil s neinvazivním odborným vyšetřením. V kontextu celého správního spisu krajský soud nezjistil, že by žalobce odmítal odborné lékařské vyšetření jako takové, že by byl k němu policejní hlídkou vyzván, že by odmítal dostavit se do nemocnice, kde by mohl

být provedeno atd.. Krom toho si je třeba též uvědomit, že o tom, jaké odborné lékařské vyšetření bude provedeno, musí rozhodnout lékař, neboť právě on má odborné znalosti k posouzení, jakým způsobem má být toto vyšetření provedeno (například odběrem krve, moči), zda případné odmítnutí odběru krve (jak tomu bylo v posuzované věci), může znamenat pro vyšetřovaného zdravotní riziko (na což žalobce poukazoval), či zda je možno i přes tvrzení vyšetřovaného o možném zdravotním riziku přesto odběr krve provést (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 6. 2008, č.j. 8 As 11/2007-56). V situaci, která v přezkoumávané věci nastala, kdy žalobce neodmítal lékařské vyšetření neinvazivním způsobem, měl být žalobce k takovému to lékařskému vyšetření dopraven. Především na jeho základě by také bylo možno dojít k závěru, zda skutečným důvodem neprovedení odběru krve bylo pouze účelové odmítnutí ze strany žalobce, respektive, že i přes jeho určitá omezení (podmínky) by bylo možno odběr krve provést, pokud by žalobce tento odběr neodmítal.

51. Skutečné důvody odmítnutí odběru krve a jejich opodstatněnosti tak nebyly v průběhu správního řízení zjištěny, přičemž se žalovaný nevyjádřil ani k otázce, proč nebylo provedeno odborné lékařské vyšetření odběrem jiného biologického materiálu, než krve, konkrétně moči, když s tím žalobce souhlasil.
52. Za daného stavu tak nebylo postaveno na jisto, zda tím, že žalobce odmítal před policejním orgánem, nikoliv v rámci lékařského vyšetření, odběr krve, porušil zákonem stanovenou povinnost podrobit se na výzvu policisty vyšetření podle zvláštního právního předpisu (zákona č. 379/2005 Sb.) ke zjištění, zda není ovlivněn alkoholem ve smyslu § 5 odst. 1 písm. f) silničního zákona; zda bylo jako jediné možné provedení odborného lékařského vyšetření právě odběrem krve; zda odmítnutí odběru krve z důvodu uváděného žalobcem bylo opodstatněné či nikoliv; zda nastoupila fikce, že se na žalobce hledí jako na osobu, která byla pod vlivem alkoholu (viz § 16 odst. 5 in fine zákona č. 379/2005 Sb., o opatřeních k ochraně před škodami působenými tabákovými výrobky, alkoholem a jinými návykovými látkami a o změně souvisejících zákonů).
53. Právě odpovědi na tyto otázky jsou však stěžejní pro závěr, zda se žalobce vytýkaného přestupkového jednání dopustil. Žalovaný však hodnotil v tomto směru provedené důkazy nedostatečně a zcela opomenul jeden z navržených a rozhodujících důkazu pro posouzení dané otázky, již zmíněné Sdělení ošetřujícího lékaře žalobce. Neodůvodnil, proč neprovedl dokazování k otázce zdravotního stavu žalobce, pro který by žalobce dle jeho tvrzení nemohl podstoupit odběr krve v rámci lékařského vyšetření. Krom toho se správní orgány zabývaly výlučně odmítnutím odběru krve, nikoliv odmítnutím odběru jiného biologického materiálu, ač o tom, jaký biologický materiál, a tedy jaké konkrétní vyšetření na přítomnost alkoholu bude provedeno, musí rozhodnout lékař s odbornými znalostmi.
54. Pokud jde o druhý z přestupků, ani ten nemá krajský soud za prokázaný. Již v odvolání žalobce namítal, že není pravdou že by řidičský průkaz při kontrole vůbec nepředložil. Předložil ho prý až po delší době, protože jej nemohl v autě nalézt. Konkrétně jej měl policejní hlídce předložit těsně až před odjezdem na policejní služebnu. Naopak policisté i ve svých svědeckých výpovědích setrvali na tom, že žalobce řidičský průkaz při kontrole nepředložil. Stojí zde tak tvrzení proti tvrzení, přičemž žalovaný nezdůvodnil, proč uvěřil právě policistům, respektive sám se k této otázce ani nevyjádřil. Pouze rekapituloval zjištění prvoinstančního správního orgánu. Nevysvětlil ani to, proč tento přestupek není zaznamenán v „*Oznámení (odevzdání) přestupku (věci)*“ na č. 1. 2

správného spisu, jakož i v dalších listinách, a z čeho policejní orgán čerpal údaje označující řidičské oprávnění žalobce (viz výše skutkový stav věci). Jinými slovy, žalované rozhodnutí je nepřezkoumatelné i v tomto směru, když se žalovaný nevypořádal zákonným způsobem s žalobcovou námitkou o předložení řidičského oprávnění a neuvedl důkazy o naplnění znaků skutkové podstaty uvedeného přestupku.

55. Na základě výše uvedeného proto krajský soud žalované rozhodnutí zrušil podle § 76 odst. 1 písm. a) s.ř.s. pro nepřezkoumatelnost spočívající v nedostatku důvodů rozhodnutí a pro nezákonnost podle § 78 odst. 1 s.ř.s. a věc žalovanému vrátil k dalšímu řízení. V něm žalovaný odstraní vytýkané nedostatky a ve věci znovu rozhodne. Bude přitom vázán právním názorem krajského soudu vyjádřeném v tomto rozsudku (viz § 78 odst. 4 a 5 s.ř.s.).

V. Náklady řízení

56. Žalobce měl ve věci úspěch, a proto má právo na náhradu nákladů řízení podle § 60 odst. 1 s.ř.s. proti účastníkovi, který úspěch neměl. Jeho důvodně vynaložené náklady soudního řízení spočívaly v náhradě soudního poplatku ve 3.000,-Kč, odměně advokáta za celkem 3 úkony po 3.100,-Kč (převzetí a příprava zastoupení, písemné podání žaloby, jednání krajského soudu - § 11 odst. 1 písm. a/, d/ a g/ vyhl. č. 177/1996 Sb. - advokátní tarif), v náhradě hotových výdajů za celkem 3 úkony po 300,-Kč (§ 13 odst. 3 citované vyhlášky), v náhradě cestovních výdajů za cestu osobním motorovým vozidlem ze sídle AK v Pardubicích k procesnímu soudu a zpět ve výši 316,-Kč (§ 13 odst. 4 cit. vyhlášky, ujeté 50 km) a v náhradě za promeškaný čas ve výši 200,-Kč (§ 14 odst. 3 cit. vyhlášky - 100,-Kč za každou i jen započatou půlhodinu).
57. Náhrada nákladů řízení bez daně z přidané hodnoty by tak činila celkem 13.716,-Kč. Protože je ale zástupce žalobců plátcem daně z přidané hodnoty, jak soudu doložil, byla k uvedené částce připočtena podle § 57 odst. 2 s.ř.s. ještě výše této daně (21%) z odměny za zastupování a náhrad ve výši 2.250,-Kč, takže celková výše náhrady nákladů řízení činí 15.966,-Kč. Náklady řízení je žalovaný povinen zaplatit podle výroku II. tohoto rozsudku zástupci žalobců, neboť je advokátem (viz § 64 s.ř.s. a § 149 odst. 1).

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje,

vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Hradec Králové 31. května 2018

JUDr. Pavel Kumprecht v. r.
samosoudce